



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 70/03-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudcu Jána Mazáka a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti M. Š., bytom Č., zastúpenej advokátkou JUDr. E. L., so sídlom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91 p o r u š e n é b o l o .

2. M. Š. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 100 000 Sk (slovom jednototísíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd v Čadci povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. M. Š. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisícdivesto slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. E. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosť M. Š. vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 1541/97 a 5 Co 1732/98 o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2003 doručená sťažnosť M. Š., bytom Č., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. L., so sídlom B., označená ako „sťažnosť voči prietahom v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 657/91“. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že ide o sťažnosť vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Čadci (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91. Sťažovateľka označila za odporcu okresný súd a za vedľajšieho účastníka Krajský súd v Žiline.

Predmetom namietaného konania je žaloba sťažovateľky o vydanie nehnuteľných vecí podaná okresnému súdu 12. septembra 1991. Sťažovateľka popisuje v sťažnosti doterajší priebeh súdneho konania, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené.

Keďže zo sťažnosti nevyplývalo, či sťažovateľka využila aj iné právne prostriedky na ochranu jej základných práv a slobôd, ktoré jej zákon na ich ochranu poskytuje, vyzval ju ústavný súd na doplnenie sťažnosti. Sťažovateľka sťažnosť doplnila listom doručeným ústavnému súdu 27. marca 2003. Z doplnenia sťažnosti vyplýva, že v priebehu súdneho konania sťažovateľka podala viacero sťažností na prietahy v namietanom súdnom konaní aj podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov

Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľka navrhuje, aby vo veci jej sťažnosti ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91 porušil právo M. Š. na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Sťažovateľke M. Š. priznáva finančné zadostučinenie v sume jeden milión Sk, ktorú sumu Okresný súd v Čadci vyplatí sťažovateľke v lehote do 10 dní od doručenie nálezu.

Okresný súd v Čadci je povinný nahradiť sťažovateľke titulom trov tohto konania sumu 100 000 Sk – dohodnutá 10 % odmena – k rukám jej právnej zástupkyňi, v lehote do troch dní.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí, a pretože nezistil dôvody na jej odmietnutie, prijal ju 9. apríla 2003 na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd sťažovateľku a okresný súd, aby oznámili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a okresný súd aj požiadal o vyjadrenie k sťažnosti.

Obidvaja účastníci konania oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Okresný súd zaslal ústavnému súdu toto vyjadrenie k sťažnosti až 7. apríla 2004 (z dôvodu, že spis bol zaslaný Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie o odvolaní):

„Navrhovateľka podaným návrhom zo dňa 12. 9. 1991 sa domáhala vydania nehnuteľnosti v kat. území Čadca.

1) V období od 12. 9. 1991 do 17. 9. 1992 nezistila som subjektívne prietahy. Súd o návrhu jedenkrát rozhodol rozsudkom 17. 9. 1992 – návrh zamietol – po podaní odvolania spis bol dňa 5. 2. 1993 predložený Krajskému súdu Banská Bystrica ako odvolaciemu súdu. Uznesením Krajského súdu Banská Bystrica 14 Co 425/93

- z 31. 5. 1994 rozsudok súdu bol zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. Spis na Okresný súd v Čadci bol doručený 28. 6. 1994.*
- 2) V období od 27. 6. 1994 do 15. 6. 1995 súd priebežne konal, vykonal súvislé dokazovanie v smere rozhodnutia vo veci samej, okrem pripojenia listinných dôkazov vykonal výsluch svedkov tak priamo na pojednávaní ako aj výsluch svedkyne dožiadaným súdom. Súd o návrhu dvakrát rozhodol, 15. 6. 1995 – návrh zamietol. Proti rozsudku bolo podané odvolanie a spis opätovne bol predložený odvolaciemu súdu KS Banská Bystrica 2. 10. 1995 – ten rozsudok prvostupňového súdu opätovne zrušil, vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Návrat spisu evidujem 7. 8. 1996.*
 - 3) V ďalšom období od 7. 8. 1996 do doby ďalšieho rozhodnutia, tj. 19. 8. 1997 súd vykonal okrem zadováženia listinných dôkazov ohliadku na mieste samom, nariadil znalecké dokazovanie na cenu nehnuteľnosti. Znaleckou úlohou bola poverená Žilinská univerzita Žilina ako znalecký ústav. Súd opätovne rozhodol 19. 8. 1997 – návrhu vyhovel. Po podaní odvolania spis bol predložený Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie o odvolaní dňa 8. 12. 1997. Rozsudok bol zrušený a vec vrátená na nové prejednanie dňa 10. 2. 1998.*
 - 4) Okresný súd v Čadci dňa 21. 4. 1998 opätovne rozhodol – keď návrhu vyhovel. Po podaní odvolania spis bol predložený Krajskému súdu Žilina 10. 9. 1998 – Krajský súd Žilina rozsudok prvostupňového súdu zrušil dňa 8. 4. 1999 a vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie 9. 12. 1999.*
 - 5) V období od 9. 12. 1999 súd opätovne priebežne konal. Dňa 18. 4. 2000 odporcovia vzniesli námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Uvedené procesné podanie bolo riešené do 30. 6. 2000 – uvedeným dátumom evidujem návrat spisu z Krajského súdu Žilina, keď nadriadený súd konajúceho sudcu nevyлúčil. Súd opätovne vec priebežne vybavoval. Dňa 2. 11. 2001 navrhovatelia podali procesný návrh na vylúčenie sudcov tak OS Čadca, ako aj KS Žilina, žiadali prikázať vec inému súdu. V priebehu riešenia tejto procesnej námietky dňa 7. 8. 2002 zobrali späť návrh na vylúčenie sudcov a žiadali vo veci rozhodnúť. Súd rozhodol dňa 3. 12. 2002 – keď návrh zamietol, po podaní odvolania spis bol predložený KS Žilina 28. 4. 2003. V priebehu odvolacieho*

konania zisťujem, že bola riešená aj vznesená námietka zaujatosti u predsedu odvolacieho senátu, v dôsledku čoho spis bol predložený na rozhodnutie aj Najvyššiemu súdu SR Bratislava, ktorý uznesením Nc 92/03 zo dňa 16. 9. 2003 aj rozhodol a predsedu odvolacieho senátu vylúčil. Krajský súd v Žiline o odvolaní rozhodol 5. 2. 2004, keď zmenil rozsudok prvostupňového súdu a návrhu navrhovateľov vyhovel, uložil odporcom, aby navrhovateľom sporné nehnuteľnosti vydali. Návrat spisu z KS Žilina evidujem 23. 2. 2004. Súd doručoval rozsudok odvolacieho súdu účastníkom a podľa doložky právoplatnosti dňa 3. 3. 2004 rozsudok KS Žilina nadobudol právoplatnosť.

I. Z hľadiska predmetu konania

- považujem prejednávanú vec za skutkovo a právne náročnú. Jedná sa o reštitučný návrh. Rozsah vykonaného dokazovania bol obširny, okrem zadováženia listinných dôkazov, výsluchu účastníkov, svedkov, súd vykonal aj ohliadku, bol vypracovaný znalecký posudok, takže vzhľadom aj na rozsah vykonaného dokazovania, považujem právnu vec za zložitú a náročnú.

II. Správanie sa prvostupňového súdu

- okresný súd v merite veci rozhodol päťkrát. Jednotlivé obdobia od návratu spisu z odvolacích súdov až do obdobia vyhlásenia rozsudkov sa nevyznačujú subjektívnymi prieťahmi zo strany súdu. Evidujem pomerne krátke obdobia medzi jednotlivými etapami do rozhodnutia súdu. Procesné dokazovanie sa nevyznačuje nesústredenosťou, všetky procesné úkony, ktoré súd vykonal priamo súvisia s prejednávanou vecou a smerovali k rozhodnutiu vo veci samej. Mám za to, že odlišnosť v právnych zámeroch prvostupňového súdu a odvolacích súdov pri zrušení rozhodnutí OS Čadca nemožno kvalifikovať ako prieťah zo strany prvostupňového súdu.

III. Správanie sa účastníkov

- v značnej miere zapríčinilo predĺženie súdneho konania, vznesené námietky zaujatosti nielen v konaní pred prvostupňovým súdom ale aj odvolacím súdom i keď na to účastníci právo majú, sťažili postup v súdnom konaní, o uvedených námietkach bolo potrebné viackrát rozhodnúť. Práve tieto procesné podania účastníkov majú za následok, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté až 3. 3. 2004. Mám za to, že nebyť

uvedených podaní, mohol prvostupňový súd ale aj odvolací súd rýchlejšie v merite veci rozhodnúť.

Z týchto dôvodov považujem sťažnosť za neopodstatnenú. V spise evidujem dovolanie odporcu došlé súdu dňa 5. 4. 2004. “.

Ústavný súd zistil zo spisu v zásade obdobné skutočnosti.

Sťažovateľka 13. apríla 2004 doručila ústavnému súdu ďalšie podanie, keď v prílohe zaslala rozsudok Krajského súdu Žilina a žiadala vydať nález, v ktorom by sa rozdelila zodpovednosť v konaní medzi Okresný súd Čadca a Krajský súd Žilina takto:

„1. Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91 porušil základné právo M. Š., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Základné právo M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 1541/97, neskôr sp. zn. 5 Co 1732/98 bolo tiež porušené.

3. M. Š. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume jeden milión Sk, ktorú jej budú povinní zaplatiť Okresný súd v Čadci v sume 500.000 Sk a Krajský súd v Žiline tiež v sume 500.000 Sk, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. M. Š. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13.200 Sk (za tri úkony právnej služby v hodnote po 4 270 Sk + 128 RP), ktorú sú okresný i krajský súd rovným dielom po 6.600 Sk povinní zaplatiť JUDr. E. L., na účet č. ... vo VÚB Banská Bystrica do 1 mesiaca. “.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej stabilizovanej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania a 3. postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednávanej veci.

Podľa týchto kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ktorou argumentovala aj predsedníčka okresného súdu, ústavný súd sa stotožnil s jej názorom a uzavrel, že v označenom konaní sp. zn. 10 C 657/91, ktorého predmetom je v rámci reštitučného konania vydanie nehnuteľnosti (domu) vyžadujúce si aj znalecké dokazovanie, ide o právne a fakticky zložitú vec. Vzhľadom na predmet konania – reštitučný nárok ústavný súd uzavrel, že ide o takú vec, ku ktorej musí súd pristupovať s osobitnou starostlivosťou, citlivo a primerane rýchlo.

2. Čo sa týka správania sťažovateľky, ústavný súd hodnotí jej správanie ako súčinnosť. Aj keď je zo spisu preukázané, že sťažovateľka (tak ako uviedla aj predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení) využívala počas takmer trinástich rokov konania pred všeobecným súdom procesné podania, na ktoré je podľa občianskoprocených právnych predpisov oprávnená a ktoré mohli mať vplyv a aj ovplyvnili celkovú dĺžku konania, ústavný súd uzavrel, že procesné úkony sťažovateľky nemali za následok dĺžku súdneho konania v trvaní takmer 13 rokov.

3. Čo sa týka postupu okresného súdu, tento s výnimkou krátkych úsekov nečinnosti, na ktoré upozornila aj predsedníčka okresného súdu, vo veci konal relatívne plynulo. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že zbytočných prietáhov sa môže súd dopustiť nielen svojou nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou. Zo spisu vyplynulo, že Krajský súd Banská Bystrica prvý raz zrušil rozsudok okresného súdu 31. mája 1994, pričom v odôvodnení uviedol, že je potrebné doplniť dokazovanie a v akom smere. Druhý raz Krajský súd Banská Bystrica zrušil rozsudok okresného súdu 31. mája 1996, pričom v odôvodnení uviedol, aký má byť ďalší postup okresného súdu, a zároveň sa odvolal (odkázal) aj na dôvody svojho predchádzajúceho zrušovacieho uznesenia z 31. mája 1994. Tretí raz rozhodoval 30. januára 1998 o zrušení rozsudku Krajský súd Žilina, ktorý vytkol rozsudku okresného súdu vadu konania spočívajúcu v tom, že nerozhodol o zmene návrhu na začatie konania ustanoveným spôsobom. Štvrtý raz Krajský súd Žilina 8. apríla 1999 zrušil rozsudok okresného súdu, pričom vytkol okresnému súdu nevyhodnotenie vykonaných dôkazov a nedostatočne zistený skutkový stav veci. Piaty raz rozhodoval odvolací súd Žilina o odvolaní proti rozsudku okresného súdu 5. februára 2004 tak, že zmenil rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2002, ktorý návrh v celom rozsahu zamietol, a to tak, že rozhodol o povinnosti odporcu vydať navrhovateľom (vrátane sťažovateľky) spornú nehnuteľnosť. Tento rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 5 Co 159/03 nadobudol právoplatnosť podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu 3. marca 2004, k čomu uviedla, že odporca podal voči tomuto rozsudku dovolanie. Podľa názoru ústavného súdu je evidentné, že činnosť okresného súdu v tomto období bola neefektívna a táto neefektívnosť spočívala v tom, že sa okresný súd nedostatočne

vysporadúval s argumentmi odvolacieho súdu, ktorý štyri razy zrušil prvostupňový rozsudok v predmetnej veci a piaty raz ho zásadne zmenil. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sa okresný súd neriadi usmernením krajského (odvolacieho) súdu, pričom je jeho právnym názorom viazaný, a táto skutočnosť vedie k opakovaným rozhodnutiam odvolacieho súdu, je takýto postup okresného súdu neefektívny a môže mať za následok hodnotenie takéhoto obdobia postupu súdu ako obdobia, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom v konaní. Podľa názoru ústavného súdu sa takýto záver vzťahuje aj na posudzovaný postup okresného súdu. V nadväznosti na tento záver ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nepochybňujúc pritom zložitost' veci, na ktorú pri svojom rozhodovaní prihliadol.

Sťažovateľka po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu doručila ústavnému súdu 13. apríla 2004 (tak, ako už bolo uvedené) upresnenie petitu na rozhodnutie, kde nad rámec svojej sťažnosti prijatej na ďalšie konanie požadovala rozhodnutie o porušení ňou označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Krajským súdom Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 1541/97, neskôr pod sp. zn. 5 Co 1732/98. Ústavný súd tento návrh odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože v čase uplatnenia tejto požiadavky, t. j. 13. apríla 2004, bola vec právoplatne skončená a k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označeným súdom ani nemohlo reálne dochádzať.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Keďže namietané konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti už právoplatne skončené, ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 657/91 v ďalšom období konal bez zbytočných prietahov.

Keďže však ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je podľa § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) náhradou nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka pôvodne žiadala, aby jej bola priznaná ako finančné zadosťučinenie suma 1 000 000 Sk, v petite však uviedla 100 000 Sk a neskôr zvýšila sumu na 500 000 Sk z dôvodu dlhotrvajúceho stavu právnej neistoty, ktorá ju značne psychicky aj fyzicky vyčerpáva vzhľadom na jej vek. Vzhľadom na okolnosti prípadu, povahu veci a celkovú dĺžku konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade suma 100 000 Sk zodpovedá primeranému finančnému zadosťučineniu sťažovateľky za ujmu, ktorú utrpela, s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a povahu veci.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátkou JUDr. E. L. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich priznal v požadovanej sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisícdivesto slovenských korún) spolu za tri úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25

vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2004